

ချစ်ခိုင်စံ
နေဖြည့်ဖြေရဲ
လင် : စေသား

နေခြည်ဖြာ၍ လင်းစေသား
ချစ်ခိုင်စံ

*

"တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ
ဆရာတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောရင်
ရပါတယ်"

(ဝီလျံဂျိမ်းစ်)

အခန်း (၁)

*

အပြင်မှာ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး က
လည်း ချမ်းစိမ့်နေတဲ့ မိုးရေတွေကြားမှာ အအေးမိနေတဲ့ ငှက်ကလေး တစ်
ကောင်လို ငြိမ်ကုပ်လို့။ တိတိကျကျပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကလည်း မိုးရေတွေကြားမှာ တရားရနေတဲ့
သူတော်စင်တစ်ပါးလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် အမြင်
မှာတော့ မိုးရေတွေဟာ မြို့ကလေးကို ရေထိုးပိုက်နဲ့ ဆေးချနေသလိုပါပဲ။
ကတ္တရာလမ်းမထက်မှာလည်း ရေတွေက ဖွေးလို့၊ အိုင်လို့၊ နိုင်ငံတော်
က ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ အာဏာရှင်စနစ်ကနေ ဒီမိုကရေစီစနစ်ဘက်ကို
စတင် ကူးပြောင်းလာခဲ့ပေမဲ့ အခု ၂၀၁၁ ခုနှစ် ရောက်လာတဲ့အထိတော့

ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။

မြို့ပေါ်က တိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေလည်း မပြောင်းလဲသေးသလို မြို့ထဲက လမ်းမတွေလည်း မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ နေရာအတော် များများ က လုပ်ဆောင်ပုံတွေကလည်း အရင်ပုံစံတွေအတိုင်း စီးများနေသလို ဌာ ဆိုင်ရာတွေမှာလည်း အစစအရာရာ နောက်ကျနေေးကွေး နေတုန်းပါပဲ။ အချိန်နဲ့ ထုတ်ပြန်ရမယ့် ပြန်တမ်းတွေကလည်း နောက်ကျမြဲ နောက်ကျ လျက်။ နိုင်ငံပိုင် သတင်းစာတွေထက်မှာတော့ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးက အရာရာကို ဒီမိုကရေစီ စံနှုန်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတာ တွေကို မြင်နေကြားနေရတာပါပဲ။ ခက်တာက အသားကျနေတဲ့ လူတွေဟာ အပြောင်းအလဲအပေါ် သိပ်ပြီး စိတ်မပါကြဘူးထင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဘာမှရေရေရာရာ မပြောင်းလဲ သေးတာပေါ့။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သက်သေပြပါဆိုရင် အခု ကျွန်တော့် ရှေ့က ရေတွေဖွေးနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမကိုပဲ ညွှန်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကတ္တရာလမ်း ဟာ မြို့ရဲ့ အခရာလမ်းတွေထဲက တစ်လမ်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးအရင် စစ်အစိုးရ လက်ထက်ကတည်းက အတိုင်းပဲ။ အခုထိ မိုးတွေရွာ တိုင်း ရေတင်တုန်း။ အမှန်တော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီ အကူးအပြောင်းကာလမှာ အရာရာကို ပြင်ဆင် ထိန်းကွပ်နေရတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့က လမ်းမတွေအပေါ် သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း တဝေါဝေါ ရွာသွန်းနေတဲ့ မိုးရေတွေဆီ အကြည့် ရောက်သွားတော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်အပေါ်မှာတောင် စိတ်ကမပါချင် တော့ပါဘူး။ နောက်တော့ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ရှေ့က သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည် လက်ကျန်တွေကိုသာ အကုန်ယူမော့ချလိုက်တော့တယ်။ လက်ဖက်ရည်က မိုးရေတွေနဲ့အပြိုင် အေးစက်လို့။ ကျွန်တော့်အခြေအနေ

ကိုမြင်တော့ စည်သူဟန်ကလည်း သူ့ရဲ့ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ‘ဟူး’ ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ရင်း စကားစတယ်။

‘ဘဝမှာ စိတ်အပျက်ဆုံး အလုပ်ကို ပြောပါဆိုရင် စောင့်ဆိုင်းရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ အခုကြည့်၊ မိုးကလည်း မတိတ်သေးဘူး။ အော်ဒါကလည်း မထွက်သေးဘူး။ တကယ့်ကိုမှ ခွကျတဲ့နေ့ပဲကွာ’

သူက ညည်းညည်းညူညူ ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိမသာ သက်ပြင်းမောချမိတယ်။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခန့်မှန်းကြည့်ရင် သူနဲ့ကျွန်တော် ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေခဲ့တာ နှစ်နာရီ ကျော်ကျော်တောင် ရှိတော့မယ်ထင်ပါ။ စထိုင်တုန်းက မိုးလည်းမရွာသေး သလို ဒီဆိုင်ထဲမှာလည်း လူသိပ်မရှိသေးပါဘူး။ အခုတော့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ နှစ်နာရီကျော်အတွင်း မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာခဲ့ပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း စားပွဲဝိုင်းအလွတ် မကျန်လောက်အောင် လူကပြည့်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် စိတ်လေစွာနဲ့ ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ လူ အတော်များများက ကိုယ့်ဝိုင်းနဲ့ကိုယ် စကားကောင်းနေကြရဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ် နာရီကျော်အတွင်း ဘာစကားမှ မည်မည်ရရ မပြောဘဲ စာထိုင်ဖတ်နေကြတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း စာဆက်မဖတ်နိုင်တော့ပြီ။ တကယ်တမ်းလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မိုးအေးအေးနဲ့ စာထိုင်ဖတ်ဖို့ ဒီဆိုင်ကို လာခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကရှိပြီး သားပါ။ အဲဒါ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘အော်ဒါ’ ကိစ္စပါပဲ။

ဟုတ်တယ်။ ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့လို B.Ed လေးနှစ်သင်တန်း ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ဆရာလောင်း လျာပေါက်စနလေးတွေအတွက် နိုင်ငံတော်က တရားဝင် အလုပ်ခန့်မယ့်နေ့လေ။ တခြားပြည်နယ်တွေ၊ တိုင်းတွေမှာတော့ ခန့်

တောင် ခန့်ပြီးနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းသာ ရှေးအစဉ်အလာ ရိုးရာမပျက် နောက်ကျနေတာလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အခြေစိုက်တဲ့ တိုင်းပညာရေးမှူးရုံးမှာ အော်ဒါဘယ်နေ့ ထွက်မလဲဆိုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက် ကတည်းက သွားမေးထားတယ်လေ။ သိရသလောက် သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးတွေမှာ ဒီကနေ့ကပ်မယ်ဆိုပဲ။

အမှန်ပြောရရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညက သိပ်အိပ်မပျော်ခဲ့။ မနက်ကျပြန်တော့လည်း အစောကြီးနိုးနေခဲ့ပါတယ်။ ဆက်အိပ်လို့လည်းလုံးဝမရ။ ဆန္ဒတွေစောပြီး ရင်တွေခုန်နေခဲ့တယ်လေ။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်းစည်သူဟန်နဲ့ အချိန်းအချက်လုပ်ပြီး မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးဆီ ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက ဆိုင်ကယ် တစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဖြူအစိမ်းဝတ် ဦးဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုကို၊ မမတွေ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေါက်ချလာပါတော့တယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရုံးနောက်ကျတယ်လို့တောင် တွေးမိကြပုံမပေါ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်နဲ့သိတဲ့သူ တစ်ယောက်တလေများ ပါလေမလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လိုက်ကြည့်မိသေးတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ နှစ်ယောက်သား ဘယ်သူ့ကို ဝင်မေးရမှန်းလည်း မသိဘူးဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်မိပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်မှာ ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလည်လူသွက်တွေလို့ ထင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ အခု ဒီမှာတော့ နှစ်ယောက်သား ‘အ’ နေတယ်။ မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးဆိုတော့ ရှိန်တာလည်း ပါတာပေါ့။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ အရဲစွန့်ပြီး အသက်ခပ်လတ်လတ် အစ်မတစ်ယောက်ကို

မေးလိုက်ရတယ်။

‘အစ်မ B.Ed ဆင်းတွေ အော်ဒါ ဘယ်တော့လောက်ထွက်မလဲ’

အဲဒီအစ်မက လုပ်လက်စ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အသာချပြီး အသံခပ် ပြတ်ပြတ်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့အသံမှာ အနိမ့်အမြင့် တုန်ခါမှုတွေမပါ။ ပကတိ တစ်ဖြောင့်တည်းရယ်။

‘မသိသေးဘူး။ နေ့လယ်လောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်’

ကျွန်တော်နဲ့ စည်သူဟန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ပြီး သက်ပြင်းခိုးချမိတယ်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး အိမ်ခဏ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အဖေဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်အပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှာ ကောင်တာ ခဏ ဝင်ထိုင်ပေး လိုက်ပါသေးတယ်။ နေ့လယ်လောက်ကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့စည်သူဟန် မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံး ဆီ တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ရောက်တဲ့အထိ မြို့နယ်ရုံးမှာ အော်ဒါမကပ်သေးဘူး။

ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား မြို့နယ်ရုံးနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ဝင်စတည်းချရင်း ယူလာတဲ့ စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်ဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေ လိုက်တော့တယ်။ အခုတော့ နှစ်နာရီကျော်ကျော်တောင် ကြာသွားခဲ့သလို မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာချခဲ့ပေါ့။ တခြား နေရာဒေသတွေတော့မသိ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာတော့ ဇူလိုင်မိုးဟာ တအားသည်းတာပဲ။

ညနေ သုံးနာရီလောက်ရောက်တော့ မိုးက တိတ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝကြီး တိတ်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးဖွဲကလေးတွေကတော့ ကျ တုန်း။ စည်သူဟန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြာကြာ ဆက်ထိုင်နိုင်ပုံ မပေါ်တော့ဘူး။ ခါးကြောတွေဆန့်၊ သက်ပြင်းတွေချလို့။

‘စည်သူ၊ ငါတို့မြို့နယ်ရုံးဘက် တစ်ခါလောက် သွားကြည့်ရအောင်။ ဒီ တစ်ခါ ဘာမှ မထူးခြားရင်တော့ ပြန်ကြမယ်ကွာ’

ကျွန်တော်ကပဲ အလိုက်တသိ စကားလမ်းစဖွင့်လိုက်တော့တယ်။ ဒီတော့ သူက ‘အိုကေ’ ဆိုပြီး စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လို့ ပိုက်ဆံရှင်း လိုက် တယ်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက် မိုးကာအင်္ကျီတွေ ကောက်စွပ်ပြီး ကိုယ့် ဆိုင်ကယ်ကိုယ်ခွရင်း မိုးဖွဲတွေကြားထဲ တိုးဝင် လိုက်တော့တယ်။

တကယ်တော့ မြို့နယ်ရုံးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သိပ်မဝေးတဲ့ အတွက် ခဏချင်းပဲ ရောက်သွားပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက်လည်း နီးစပ်ရာ အခန်းထဲက စာရေးအစ်မကြီးတစ်ယောက်ကို ခွင့် တောင်းပြီး လှမ်းမေးလိုက်တော့တယ်။

‘အစ်မ၊ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ။ ဟို B.Ed ဆင်းတွေရဲ့ အော်ဒါ ဘယ်တော့လောက် ထွက်မလဲဗျ’ ဆိုတော့ စာရေးအစ်မကြီးက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းပြန်ပြောပါတယ်။

‘အပြင်မှာ ကပ်ထားတယ်’ တဲ့။

‘ဒီအစ်မလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲဟ’ လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးမိ လိုက်သေး တယ်။ နောက်တော့ အပြင်မှာ ကပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ပြန်တမ်းတွေကို နှစ် ယောက်သား အပြူးအပြ လိုက်ရှာမိကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ချက်ချင်းမ တွေ့။ ဒါပေမဲ့ တခြားသူတွေကိုလည်း ထပ်မမေးချင်တော့တာကြောင့် ကိုယ့် ဘာသာတွေ့အောင်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ တွေ့ပါ လေ ရော။

စီမံ/ဘဏ္ဍာအပိုင်းကိုကိုင်တဲ့ စာရေးတစ်ယောက်ရဲ့အခန်းရှေ့မှာ Blackboard ကြီး ထောင်ထားပြီး B.Ed ဆင်းတွေရဲ့ အော်ဒါနာမည်စာ ရင်း ကို A4 တွေနဲ့ ကပ်ထားတယ်လေ။ ဒါကိုမြင်တော့ စည်သူဟန်က မပြေးရုံ

တစ်မည်သွားပြီး တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းကို အတင်း ပြုပြင် ရှာတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူ့နောက်ကနေလိုက်ပြီး ရင်တွေခုန်နေတယ်။ ဘာကြောင့် ရင်တွေခုန်မှန်းတော့မသိ။ ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်မို့ ရင်ခုန်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုကျောင်းမျိုးကို ရောက်မလဲဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရင်ခုန်တာလားဆိုတာတော့ သိပ်မကွဲပြားဘူး။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကျွန်တော်ရှာတယ်။ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှား နေလို့လားတော့မသိ။ ပထမအကြိမ်မှာ မျက်စိလျှမ်းပြီး ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် ပျောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်အရှာမှာတော့ တွေ့ပါလေရော။ တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းအမည်က ‘အ.ထ.က-အုန်းတောကြီး’ တဲ့။ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ မြို့သစ်ဘက်ကျောင်းမှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်ပါတယ်။ စည်သူဟန်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး လှမ်းပြောတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ငါက အ.ထ.က(ခွဲ) ဆင်တပ်ကြီးတဲ့ကွ။ အဲဒီ ကျောင်းဘယ်မှာရှိမှန်း ငါမသိဘူး’

အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ နောက်တော့ ‘ပြန်တမ်းယူရန်’ဆိုပြီး ညွှန်ပြထားတဲ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အမှတ်စဉ်၊ ကိုယ့်အမည်နဲ့ တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အခန်းထဲက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် စာရေးအစစ်မတစ် ယောက်ရှာပေးတဲ့ ပြန်တမ်းမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကိုယ့်ပြန်တမ်း ကိုယ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

‘အစ်မ၊ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ။ အ.ထ.က (ခွဲ) ဆင်တပ် ကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလဲ’

ကျွန်တော်ကပဲ စည်သူဟန်အစား ကျောင်းလိပ်စာဝင်မေးလိုက် တော့

တယ်။ စာရေးအစ်မက သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ ကျောင်းလိပ်စာကို သေချာပြောပြတယ်။ စာရေးအစ်မ ပြောပြပုံအရ ထ (ခွဲ) ဆင်တပ်ကြီးဆိုတာ ကွင်းထဲဘက်က ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတော့ အိမ်နဲ့ နေ့ချင်းပြန်တက်လို့ရတဲ့ ကျောင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော် စည်သူဟန်မျက်နှာကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ပုံပန်းမပျက်ရုံတမည် ညှိုးကျနေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

စည်သူဟန်အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်အတွင်းမှာ B.Ed အပတ်စဉ်တူတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြားအနေနဲ့ ‘ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲပါတာလေ။ ကျန်တာအားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ အခု နှစ်ယောက်တည်းကမှ တစ်ယောက်က အဝေးကျသွားတော့ သူ့အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါကလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ပဲ။ တာဝန်အရ ဆိုတော့ ထမ်းရွက်ကြရုံပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်ရုံးက ပြန်ထွက်လာတော့ ဂိတ်ဝမှာ ပွင့်ဖြူခိုင်နဲ့ လင်းပပတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ပြန်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့... ဖော်ရွေတဲ့ လင်းပပက စနုတ်ဆက်တယ်။

‘ဟယ် မျိုးချစ်နဲ့ စည်သူဟန်။ အံ့မယ် နင်တို့နှစ်ယောက် ဝီရိယ သိပ်ကောင်းနေပါလား။ ဘာလဲ ပြန်တော့မလို့လား’

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျတဲ့ကျောင်းတွေကို ပြောပြရင်း သူတို့ကို လမ်းညွှန်ပြီး ပြန်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။ အပြင်မှာတော့ မိုးက လုံးဝ တိတ်သွားပါပြီ။ မြို့ထဲမှာလည်း ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေက ပြန်ပြီး ယောက်ယက်ခတ်လာပြန်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးရှေ့ကနေ လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုယ် စိတ်ကူးတွေ

ရွက်လွှင့်ခဲ့တော့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဆိုင်ရဲ့ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ အဖေက ရုပ် တည် ကြီးနဲ့ ဆီးမေးပါတယ်။

‘Posting ဘယ်ကျလဲ’ တဲ့

အမှန်ပြောရရင် အဖေ့အသံက သာမန်ထက် မာကျောကြွပ်ဆတ် နေတာ သိသာလွန်းပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီမာကျောမှုတွေက အခုမှဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ဖောင်တွေ စဖြည့်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက အဖေက ကျွန် တော့်ကို ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး သူ့ရဲ့ဆိုင်ကယ် အပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်နဲ့ ဆိုင် ကယ်ပြင်ဆိုင်ကို ဦးစီးစေချင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့တခြားသော လုပ်ငန်း တွေကိုလည်း ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင် စေချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီအလုပ်တွေကို နားလည်နေခဲ့ပေမဲ့ ရေရှည်လုပ်ဖို့ အထိတော့ ဝါသနာမပါခဲ့ဘူး။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော် ဝါသနာပါတာက ကျောင်းဆရာ အလုပ်။

‘ကျောင်းဆရာဖြစ်ချင်ရင် B.Ed ပါအောင်ကြိုစား’ ဆိုပြီး အသိပေးခဲ့တဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာဆရာမ ဒေါ်ဇင်မာဝေရဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်ကျိတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ဖောင်တွေဖြည့်တော့ အဖေ့ရဲ့တားဆီးမှုတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြုံရပါလေ ရော။

‘သား B.Ed တက်ပြီး ကျောင်းဆရာ လုပ်ချင်တယ်အဖေ’ ဆိုတော့ အဖေ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်း မှုန်ကုပ်သွားပါတယ်။ နောက်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်း ပဲ ချက်ချင်း ကန့်ကွက်ပါလေရော။

‘ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး ဟေ့ကောင်’

အဖေ့အသံနဲ့ အဖေ့မျက်နှာက ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ပြိုကျသွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေ့သားပီပီ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြင်ရိုးထုံးစံ မရှိ။

‘သားကို ငရဲမပေးပါနဲ့အဖေ။ အဖေ့စိတ်ကို သားသိသလို သား စိတ်ကိုလည်း အဖေနားလည်မှာပါ။ အခု သား B.Ed တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ။ အဖေခွင့်ပြုပေးပါ’

‘တော်စမ်း ဟေ့ကောင်။ ငါ့ကို အချို့လာမသတ်နဲ့ မင်းကျောင်း ဆရာလုပ်ပြီး ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ အသက်ကြီးလာရင် ငတ်မဲ့ကိန်းကွ။ လောကမှာ ဘဝအာမခံချက်ရှိတဲ့အလုပ်တွေ အပုံကြီးပါကွာ။ ငါ့ဆိုင်နဲ့ ငါ့အလုပ်တွေကို ဆက်မလုပ်ချင်ရင်တောင် မင်းကြိုက်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်၊ ငါထောက်ပံ့မယ်။ အေး ကျောင်းဆရာတော့ မလုပ်နဲ့’

အဲဒီတုန်းက အဖေ့နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ တတိယကမ္ဘာစစ်ပဲ။ အဖေက လုံးဝကို ပြတ်သားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း နေရာမှာတင် မာန်တင်းပြီး ပေရပ်နေတုန်း။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေက စီးပွားရေးသမားပီပီ စီးပွားရေးအမြင်ပဲ ရှိခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ သားအဖနှစ် ယောက်ကြားမှာ အမေပါလာခဲ့တယ်။ အမေရဲ့ ချော့မော့ဖျောင်းဖျူမှုတွေ ကြောင့်ပဲ အဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါတောင် B.Ed ဝင်ခွင့်ရပြီး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ခါနီး အချိန်မှာ အဖေက စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

‘မင်းကွာ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင် ထားတာတောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရတယ်လို့၊ ရူးတယ်ဆိုတာ တော်ရုံပဲကောင်းတယ်ကွာ။ အချိန်မီပါသေးတယ်။ ပြင်လိုက်စမ်းပါ။ အခုတော့ မင်းပုံစံက မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကွ’ တဲ့။

အဲဒီတုန်းက အဖေ့ရဲ့စကားဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို လှုံ့နဲ့ ဆောင့်ထိုး

လိုက်သလိုပဲ။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး စူးအောင့်နာကျင်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေသိ
အဖေ့ကို ကျွန်တော်တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်လို့။

တကယ်တော့ အဖေ့ရဲ့အမြင်က စီးပွားရေးတစ်ဖက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။
ကျောင်းဆရာဆိုတာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့သူတွေ မဟုတ်
မှန်း အဖေမသိရှာဘူး။ လူတွေ အကုန် ပြောကြပါတယ်။ ‘လူငယ်ဆိုတာ နိုင်
ငံ အတွက်’ တဲ့ ဒါဆို ဆရာဆိုတာ နိုင်ငံအနာဂတ်တွေကို နောက်ကွယ်က
နေ အခရာကျကျ ပုံဖော် ထုဆစ်ပေးနေသူတွေပဲလေ။ တချို့ကလည်း ပြော
ပါတယ်။ ‘လူငယ်ဆိုတာ ကြယ်တံခွန်’ တဲ့။ ဒါဆို အဲဒီကြယ်တံခွန်လေးတွေ
ရဲ့ အလင်းဓာတ်ကို ထွန်းညှိပေးနေတာ ဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ မဟုတ်
လား။ လောကမှာ ကျောင်းဆရာအလုပ်ထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ပိုပြီးမွန်မြတ်
တဲ့ အလုပ်ရှိပါဦးမလားလေ။ ခက်တာက စီးပွားရေးသမားအဖေ့ရဲ့
မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒါတွေမမြင်တာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ လျစ်လျူမရှုခဲ့ရှာပါဘူး။ B.Ed
တက်တဲ့ လေးနှစ်စလုံး၊ နောက်ကနေ ငွေကြေးနဲ့ ပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ်လေ။ အခု
အလုပ်အော်ဒါ ရတော့လည်း ဆိုင်ကောင်တာပေါ်ကနေ သူကပဲ စမေးရှာ
တယ်။ "Posting ဘယ်ကျလဲ" တဲ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ပြန်ဖြေလိုက်
မိပါတယ်။

‘အ.ထ.က - အုန်းတောကြီးတဲ့။ မြို့သစ်ဘက်ကျောင်းအဖေ’

အဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေလေ ရဲ့။
ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ထဲကနေဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲ တန်းဝင်လိုက်တော့တယ်။
ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အိမ်နဲ့ဆက်နေတဲ့ အိမ်ဆိုင်လေ။ ဆိုင်ဘေးက
နေရာလွတ်မှာတော့ အဖေနဲ့သူတပည့်တွေ လုပ်ကိုင်တဲ့ ဆိုင်ကယ် ဝပ်ရှော့
ရှိတာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ထဲရောက်တော့ အမေနဲ့အဘွားက ဝိုင်းမေး

ကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အမေနဲ့ အဘွားမေးသမျှကို စိတ်ကြိုက်ဖြေပြီး အိပ်ခန်းထဲသာ တန်းဝင်လိုက်တော့တယ်။ အိပ်မလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေဇင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်မလို့ပါ။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး စားပွဲခုံပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲချလိုက်ပြီး Call List အထဲကနေ အကြိမ်အများဆုံး ခေါ်ထားတဲ့နံပါတ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တော့တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုက တိုင်းခြားနယ်ခြား၊ ပြည်နယ်ခြားနေတဲ့ ချစ်သူလေးရဲ့ ဖုန်းကလေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက် သွားပါတော့တယ်။

‘ဟဲလို မောင်ပြော’ တဲ့

ဆွေဇင့်ရဲ့ ကြည်လင်နေတဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သံက ကျွန်တော့်နားကနေတစ်ဆင့် နှလုံးသားအထိ စမ်းချောင်းကလေးလို စီးမျောသွားလေရဲ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ကြည်နူးနေမိတာအမှန်။

‘အင်း။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ ပြောမလို့ ချစ်ရဲ့။ အော်ဒါလည်း ရခဲ့တယ်။’

‘ဟုတ်လား။ ဒါဆို မနက်ဖြန်မှ ကျောင်းဝင်ရမှာပေါ့’

‘အင်း မနက်ဖြန်မှပဲ ဝင်တော့မယ်’

ဆွေဇင်နဲ့ ကျွန်တော်က B.Ed မှာ အပတ်စဉ် အတူတူဖြစ်သလို Second Year ကတည်းက နှလုံးသားချင်း နီးစပ်ခဲ့သူတွေပေါ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က နေရပ်ဒေသ ဝေးကွာလွန်းပါတယ်။ သူပြောပုံအရ သူတို့မွန် ပြည်နယ်မှာတော့ B.Ed ဆင်း အလယ်တန်းပြ အော်ဒါတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကတည်းက ထွက်တာဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကတော့ သိတဲ့ အတိုင်း ဒီကနေ့မှ ထွက်တာလေ။

နောက်တော့ ဆွေဇင်နဲ့ကျွန်တော် နှစ်ကိုယ်ကြား ချစ်စကားတွေကို
အလွမ်းရနံ့တွေ ဆွတ်ဖျန်းရင်း တဝကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဪ မတွေ့
ရတာကြာပြီ မဟုတ်လားလေ။ နောက်တော့ ကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်
ပြီး ရေချိုးသန့်စင်ဖို့ အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက် ပါတော့တယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီကနေ့ တစ်နေ့တာဟာ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ လှလှပပ
ရက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ဇာတ်သိမ်းလှတဲ့ ရက်စွဲတစ်ခုပါပဲလေ။

အခန်း (၂)

★

"Oh, Her Eyes, Her Eyes

Make the Stars look like they're not shinin'

Her Hair, Her Hair

Falls perfectly without her tryin'

She's so beautiful and I tell her everyday

Yeah, I know, I know

When I compliment her, She won't believe me"

ရုတ်တရက် ဖုန်း Ring Tones ထည့်ထားတဲ့ Bruno Mars ရဲ့ "Just The Way You Are" သီချင်းသံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ အိပ်ခန်းက ညအိပ်မီးရောင်ကြောင့် ခပ်မှိန်မှိန် ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျင့်သားရနေတဲ့ လက်က စားပွဲခုံပေါ်က ဖုန်းကို စမ်းမိလိုက်ပါတယ်။ အိပ်မှုနံရံစွန်းနဲ့ ဖုန်းကို ယူကြည့် လိုက်တော့ ဖုန်းခေါ်သူက ဆွေဇင်ဖြစ်နေတယ်။

‘ချစ် ... ပြော’

ကျွန်တော့်အသံက အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတာ အသေအချာပဲ။

‘မောင် ခဏနေရင် အိပ်ရာထတော့နော်။ အခု ငါးနာရီခွဲနေပြီ။ ကျောင်း နောက်မကျစေနဲ့’ ဆွေဇင်ပြောမှ ကျွန်တော် ဖုန်းစခရင်ကို ပြန်ကြည့်မိ တယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ မနက်ငါးနာရီတောင် ခွဲပြီးနေပြီ။ မနက်ကျောင်း သွား

ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကြောင့် ညက အတော်နဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘဲ မနက်
လင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ တစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေရဲ့။

‘အင်း တစ်အောင့်နေရင် ထတော့မယ်’

နောက်တော့ ဆွေဇင်လည်း ဖုန်းချသွားသလို ကျွန်တော်လည်း ခေါင်း
ကြည်အောင် ခဏ ပြန်မှေးလိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့
အိပ်ရာထပြီး အိမ်အောက်ထပ်က ရေချိုးခန်းဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။
အဘွားက ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးနေသလို အမေကလည်း မီးဖိုခန်း
ထဲ မှာ ချက်ပြုတ်နေလေရဲ့။ အဖေနဲ့ ညီလေးဖြိုးချစ်ကတော့
အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ဘူး။ အိပ်နေကြတုန်းထင်ပါ။

အိပ်ကြမှာပေါ့လေ။ အဖေက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တာဆိုတော့ မနက်
ဘက်ဆိုရင် သိပ်အစောကြီး ထစရာမလိုပါဘူး။ ညီလေးဖြိုးချစ်ကျတော့
ရော ဘာထူးသလဲ။ သူက ငါးတန်းကျောင်းသားလေ။ ပြီးတော့ ကျောင်း
တက်တာက ကျွန်တော်တို့အိမ်နားက ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းမှာ။ သူ့အတွက်က
ကျောင်းသွားခါနီးမှ အိပ်ရာထလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှပြဿနာသိပ်မရှိ။ အကယ်၍
အိပ်ရာထ နောက်ကျနေရင်တောင် အမေက သွားနှိုးပေးဦးမှာ။ ဆူမယ့်သူမ
ရှိ။ ငေါက်မယ့်သူမရှိ။ သူက အိမ်ရဲ့ဗိုလ်ပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရင်း ရေပါ
တစ်ခါတည်း ချိုးပစ်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက်အကြာ ရေချိုးခန်းထဲက
ပြန်ထွက်လာတော့ အဘွားက ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ အမျှတောင်ဝေနေပြီ။
အခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်ဗီရိုမှာ ကပ်ထားတဲ့ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တဘက်
နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ရေသုတ်ရင်း ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာပြန် ငေးနေမိ
တယ်။

‘ဪ ဒီနေ့က ငါ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အလုပ်စတင်ရမယ့်နေ့ပဲ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ

တကယ်ပဲ အလယ်တန်းပြ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့' ဆိုတဲ့ အတွေးက ရုတ်တရက်ဝင်လာတော့ အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲမှာပီတိ ဖြစ်လာသလိုလို မျက်နှာကလည်း သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး ရွှင်ပျလာ လေရဲ့။ စိတ်ဟာလည်း တိမ်တစ်စလို ပေါ့ပါးလွင့်မြူးနေတာအမှန်။ နောက်တော့ ဗီရိုထဲကနေ အမေမီးပူတိုက်ပေးထားတဲ့ အဖြူအစိမ်းယူနီဖောင်းကို ထုတ်ဝတ်လိုက်တယ်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီကနေ့ ယူနီဖောင်းဝတ်ရတာဟာ တခြားရက်တွေနဲ့ သိပ်မတူ။ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ကြည်နူးနေမိတာအမှန်ပဲ တကယ်တမ်း စဉ်းစားရင်တော့ ဒီအဖြူအစိမ်းဝတ်တာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံမဟုတ်။ ဟိုးငယ်ရွယ်စဉ် ငါးနှစ်သားကတည်းကနေ B.Ed တက်ပြီးတဲ့အထိ အဖြူအစိမ်းဆိုတဲ့ ယူနီဖောင်းကို အားပါးတရ ဝတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောင်ပင်စင်ယူမယ့် အသက် ၆၀ အထိလည်း ဒီယူနီဖောင်းကို အစဉ်တစိုက် ဝတ်ရဦးမယ် ဆိုတာ တွေးထားပြီးသားပါ။

ခက်တာက ဒီကနေ့ဝတ်တဲ့ ယူနီဖောင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်နဲ့ ခန္ဓာကို နံနက်ခင်း နှင်းမြူစက်တွေလို ပေါ့ပါး လန်းဆန်းနေစေတာပါပဲ။ အနီးစပ်ဆုံး ခန်းမှန်းကြည့်ရင်တော့ ကျောင်းသားဘဝကနေ ဆရာဘဝကို ကူးပြောင်းတော့မယ့် စပ်ကူးမပ်ကူး အခြေအနေလေးကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ဆို တာမျိုးကလည်း အခြေအနေတစ်ခုကို ကူးပြောင်းတိုင်း အနည်းငယ်တော့ လှိုင်းကြက်ခွပ်ဆန်တတ်တာပဲ မဟုတ်လားလေ။

နောက်တော့ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ဝတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး မနေ့ ညနေက မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးကနေ ယူခဲ့တဲ့ပြန်တမ်းကို သတိတရထုတ် ကြည့်

မိပြန်တယ်။ ပညာရှင်အဆင့် (၂) ဆိုတာရယ်၊ အမှန်တကယ် အလုပ် စဝင် သည့်နေ့မှစ၍ လစာနှုန်းကျပ် (၅၃၀၀၀-၁၀၀၀-၅၈၀၀၀) ဖြင့် ဆိုတာ ရယ် အောက်မှာပါတဲ့ နာမည် စာရင်းဇယားကွက်ထဲကနေ ကျွန်တော့်နာမည် ကို မြင်မှ စိတ်က ကျေနပ်မိသွားတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းပြင်ရောက်တော့ ညီလေးဖြိုးချစ်ကလည်း အမေ့လက် ကိုဆွဲပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ထွက်လာလေရဲ့။ ညီလေးဖြိုးချစ်တောင် အိပ်ရာ နိုးပြီဆိုတော့ အဖေလည်း နိုးလောက်ရောပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အ မေက လှမ်းမေးတယ်။

‘သားကြီးက သွားတော့မှာလား။ မနက်စာ စားသွားဦးလေ’ တဲ့။

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘ဟင့်အင်း မစားတော့ဘူးအမေ။ ပထမဦးဆုံးရက်မှာ နောက် မကျချင်လို့’

‘အေးပါ။ ဒါဆိုလည်း ထမင်ချိုင့်တော့ယူသွား။ ထမင်းစားခန်းထဲက စားပွဲ ပေါ်မှာ အမေ တင်ပေးထားတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း သတိနဲ့ထားပြီး မောင်းနော်။ ဘုရားစာရွတ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့’

တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်တိုင်း အမေမှာနေကျ မေတ္တာ သံပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ သားသွားပြီနော်’ ဆိုပြီး အိမ် အပြင်ထွက် ခဲ့လိုက်တယ်။ အိမ်ဝရောက်တော့ ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့အဖေက ကောင်တာပေါ် ကနေ မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့တပည့် ကောင်လေးတွေ ကတော့ ဆိုင်ခင်းတဲ့သူက ခင်းလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ့ရဲ့ မသိမသာ အကြည့်ကို လျစ်လျူမရှုပါဘူး။

‘သား သွားတော့မယ် အဖေ’

ကျွန်တော် လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ အဖေက ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြ

တယ်။ အဖေ့မျက်နှာက ပြုံးရွှင်ချိုမြမနေသလို မဲ့ရွဲ့ပြီးလည်း မနေပါဘူး ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမလဲ ကျွန်တော် မသိနိုင်ဘူးလေ။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ဘေးမှာရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်ဆီသွားပြီး တစ်စီးလုံးကို စေ့စေ့ငုငု စစ်ဆေးလိုက်တယ်။ ရှေ့ဘရိတ်၊ နောက်ဘရိတ်၊ ချိန်းအလျော့အတင်း၊ လေအနေအထား၊ ဆီပမာဏအားလုံးကို သေသေချာချာ စစ်တယ်။ ဒါဟာ ဟိုးအရင်ကတည်းက အဖေပျိုး ထောင်ပေးထားတဲ့အကျင့်ပါ။

‘ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို အမြဲစစ်။ ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့လူအတွက် ဆိုင်ကယ်ဟာ အမြဲကောင်းနေဖို့လိုတယ်’ တဲ့လေ။

နောက်ပြီး အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ကယ် ပြင်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုးတုန်းကဆိုရင် အချိန်အားတိုင်း အဖေ့ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော့မှာ သူ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ တန်းတူ ဝိုင်းပြင်ပေးတယ်လေ။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အဖေ့ကျေးဇူးကြောင့် ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှော့ ပညာတတ်တဲ့ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ကျွန်တော် အဖြူအစိမ်းဝတ်ကြီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို စစ်ဆေးနေတော့ အလုပ်သင်ကောင်လေး တစ်ယောက် ပြေးလာတယ်။

‘ဆရာ ဆိုင်ကယ်ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါ’ တဲ့လေ။

ပညာကို တကယ်တတ်မြောက်ချင်ရင် အလုပ်ကို မရှောင်ရဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ပညာသင်လေးတွေက အလုပ်အတွက် အမြဲအဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က ဘာမှမဖြစ်တော့ ကောင်လေးကို ပြန်သွားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီးကျောင်းကို ထွက်ခဲ့လိုက်တော့တယ်။ စိတ်ဟာ မနက်ခင်း နေခြည်အောက်မှာ လန်းဆန်း နေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ မနက်စောစောကတည်းက ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ ပြည့်လို့ကျပ်လို့။ မြို့ထဲက လူတွေဟာလည်း လမ်းမထက်မှာ သွန်ချခံထားရသလိုပဲ။ ပြန့်ကျဲတိုးကြိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သတိထားမောင်းခဲ့လိုက်တယ်။ တာဝန်ကျတဲ့ ကျောင်းကလည်း မြို့သစ်ဘက်ကကျောင်းဆိုတော့ သိပ်ကြာကြာ မမောင်း လိုက်ရပါဘူး နာရီဝက်လောက်နေတော့ ရောက်သွားပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျောင်းအဝင်မှာ ခုံခုံထည်ထည်၊ မားမားမတ် မတ် စိုက်ထူထားတဲ့ ‘အ.ထ.က- အုန်းတောကြီး’ ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆိုင်း ဘုတ်ကိုလည်း မြင်ရော... ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ဟာ ပြိုင်မြင်းတွေ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွားသလို တသိမ့်သိမ့် တုန်နေတော့တယ်။

‘ငါ့ရဲ့ First Posting ကို ဒီကျောင်းကနေ စတင်ရတော့မှာပါလား’ ဆိုတဲ့ အသိကလည်း ဦးနှောက်ကို ကြေးနန်းစာတွေ တရစပ် ပို့နေသလိုလို။ နောက်တော့ ဖရိုဖရဲ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကစဉ့်ကလျားအတွေးတွေကို ကပျာကယာ မောင်းထုတ်ရင်း ဂိတ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆရာမကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ကျောင်းထဲကိုဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ဂိတ်ကဆရာမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းကို သေသေချာချာ ညွှန်ပြပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်တွေထားတဲ့ သတ်မှတ်နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းဆီ လျှောက်ခဲ့လိုက်တယ်။

အားပါးပါး။ ကျောင်းက အကျယ်ကြီးပါလား။ ခန့်မှန်းခြေ သုံးဧကကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါ့။ ကွန်ကရစ်ကျောင်းပတ်လမ်းရဲ့ အဆောင်တွေဆို

တာကလည်း သပြေပင်တွေ၊ သရက်ပင်ပု လေးတွေက စီတန်းလို့။ အဆောင်တွေ ဆိုတာကလည်း အထက်တန်းကျောင်း ပီသစွာ ထည်ဝါနေတယ်။ နှစ်ထပ် RC ဆောင်တွေ၊ တစ်ထပ် အုတ်ညှပ်ဆောင်တွေ ဆိုတာလည်း အများကြီး ပါပဲ။ ကျောင်းဆောင်တွေကြား နေရာလွတ်တချို့မှာလည်း အရိပ်ရသစ်ပင် ကြီးတွေကရှိသေး။ ကုက္ကိုပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေ၊ ယူကလစ်ပင်ကြီးတွေပေါ့။

ကျွန်တော်မြင်မြင်သမျှကို ငေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ငေးနေသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တခြားသူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းမတက်သေးဘူးလေ။ ကျောင်းဝင်း အနှံ့အဖြူအစိမ်းဝတ် ရတနာလေးတွေခမျာ ပုရွက်ဆိတ်တွေလို ရွယ်လို့။ ကလေးအများစုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ကျောင်းထဲကို အဖြူအစိမ်း ဝတ်ထားတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာတော့ နားမလည်မှုတွေနဲ့ စူးစမ်းနေကြတယ်။ တချို့ကလေးတွေ ကတော့ အသင်းတာဝန်ကျ ဆရာမတွေနဲ့ ကျောင်းဝင်းအနှံ့အမှိုက်ကောက် နေကြတယ်။

တချို့ဆရာမတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပတ်လမ်းမှာ တွေ့ကြတဲ့ အခါ ပြုံးတော့ ပြုံးပြသွားကြပါတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ သူတို့ပြုံးပြ တော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်တာပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ခဏကြာ တော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ဂိတ်ကဆရာမက ‘ဆရာမကြီးရုံးခန်းက ဟိုးမှာပါဆရာ’ ဆိုပြီး ညွှန်ပြလိုက်ကတည်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ ဆရာမကြီးမှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုံခန်းထဲကို ချက်ချင်းမဝင်ရဲ။ စိတ်က အစပိုင်းဆိုတော့ ရှိန်နေတာထင်ပါရဲ့။ နောက်

စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး ရုံးခန်းဝကနေ ဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

‘ဆရာမကြီး ဝင်ခွင့်ပြုပါ’

ကျောင်းအုပ်စားပွဲကြီးမှာ ထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆရာမ ကြီးက ရုံးခန်းဝကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ရပ်နေတာကို မြင်သွားတဲ့အခါ ‘ဪ အေး ဝင်ခဲ့ပါကွယ်’ ဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်လှမ်း ပြုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ခင်းထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းဖောက် ကော်ဇောစိမ်းပေါ်ကနေ ခပ်ယိုယိုလေး လျှောက်လာလိုက်တယ်။ အားပါးပါး၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကော်ဇောတစ်ခုတည်း အစိမ်းရောင်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ရုံးခန်းအတွင်းနံရံကလည်း အစိမ်းရောင်၊ အသင့်စီစဉ်ထားတဲ့ စားပွဲခုံတွေပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲခင်းတွေကလည်း အစိမ်းရောင်။ ဆရာမကြီးရဲ့ အလုပ်စားပွဲနဲ့ အခန်းထောင့်က စာရေးမ ထိုင်တဲ့စားပွဲခုံပေါ်က အခင်းတွေကလည်း အစိမ်းရောင်ပါပဲ။ ‘ဆရာမကြီးက အစိမ်းရောင်ကို တအား ကြိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့’ လို့တောင် စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိသေး။ ရုံးခန်းထဲမှာ အစည်းအဝေးထိုင်တဲ့ ခုံရည်တွေ၊ ဧည့်သည်ထိုင်မယ့် ဆက်တီခုံတွေ၊ ဗီရိုကြီးတွေက အားလုံး သူနေရာနဲ့သူ အစီအစဉ်တကျပဲ။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ပြန့်လို့။ သမ္မတကြီး ဦးသိန်းစိန်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကလည်း ရုံးခန်းရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံ ခပ်မြင့်မြင့်မှာ ကျက်သရေတွေနဲ့ တင့်တယ်လို့ပေါ့။

ဆရာမကြီးရဲ့ အလုပ်စားပွဲနားကို ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဆရာမကြီးက လုပ်လက်စ လယ်ဂျာစာအုပ်ကြီးကို ပိတ်ပြီး ဘောပင်ကို စားပွဲပေါ် အသာချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲခုံပေါ်မှာ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသေးတာဆိုတော့ ဘောပင်ချသံက ဒေါက်ခနဲ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးက သူ့မျက်မှန်ကို အသာချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ဖို့ ထပ်ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူညွှန်ပြတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စမိတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး။ ကျွန်တော် ဒီကျောင်းမှာ တာဝန်ကျလို့ပါ’

‘အေး ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညနေက ဆရာမကြီးဆီကို လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ သိထားတယ်။ ဆရာနာမည်က ဦးမျိုးချစ် ဟုတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး’

‘အေး အေး၊ ဆရာမကြီးကို ဆရာရဲ့ပြန်တမ်းလေးပြပါဦး’

ကျွန်တော်လည်း ဘေးလွယ်အိတ်ထဲကနေ ပြန်တမ်းစာရွက်ကို ထုတ်ပြီး ဆရာမကြီးဆီ ရိုရိုသေသေ လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ပြန်တမ်းကို သေသေချာချာ စစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းထောင့်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စာရေးမလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ရောက်ကြောင်း အတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားနေပြန်တယ်။ စာရေးမလေးကလည်း ဆရာမကြီးနားမှာ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်ရင်း ဟုတ်ကဲ့ချင်း ထပ်နေအောင် နာယူနေတယ်။ ခေါင်းကလည်း ဆရာမကြီး ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း သံပတ်ပေးခံထားရတဲ့ အရပ်ကလေးလို တဆတ်ဆတ်ကို ညိတ်လို့။ ကျွန်တော်လည်း တုံ့ဆိုဘာဝေ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့နေရာသူပြန်သွားတယ်။

နောက်တော့ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး မေဂျာကိစ္စ မေးပြန်တယ်။

‘ဆရာက B.Ed မှာ ဘာမေဂျာတွေ ယူခဲ့တာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မြန်မာစာရယ်၊ Physics ရယ်၊ Bio ရယ် ယူခဲ့ပါ’

တယ်ဆရာမကြီး’

ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီးကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း သူ့မေဂျာကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

‘အေးပေါ့။ ဆရာက B.Ed တိုက်ရိုက်ဆင်းဆိုတော့ မေဂျာ ၃ ခုပေါ့။ တီချယ်ကြီးကတော့ အလယ်တန်းပြကနေ B.Ed ဝင်ခွင့်ပါလို့ အဝေးသင်သွားတက်ရတာဆိုတော့ မေဂျာတစ်ခုပဲရတယ်။ ဆရာမကြီးမေဂျာ ကသင်္ချာလေ’

ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးလာတော့တယ်။ ဆရာမကြီး ပြောပြသမျှကိုလည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ် နားထောင်ပေးနေမိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းတစ်ဝင်းလုံး လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံတွေ ထမြည်ပြီး ကျောင်းတက်သွားပါတော့တယ်။ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖြူအစိမ်းဝတ် ကလေးငယ်တွေ ကျောင်းဝင်းအနှံ့ ပျားပန်းခပ်သလို လှုပ်ရှားနေတော့တယ်။

အတော်လေးကြာတော့ အလံတိုင်ရှေ့က ကျောင်းစုဝေးကွင်းထဲမှာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီ။ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုပြီး နိုင်ငံတော်သီချင်း ဆိုဖို့ပေါ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီကနေ့ကျမှ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ကလည်း ကင်းစင်နေပြန်တယ်။ ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်ကင်းဘတ်သားပေါ်မှာ ဝါဂွမ်းဖြူဖြူလေးတွေ အဆုပ်လိုက်၊ အဆုပ်လိုက် ရေးခြယ်ထားတဲ့ ဆွတ်ပျံဖွယ်ပန်းချီကား တစ်ချပ်လို တင့်တယ်နေလေရဲ့။

နောက်တော့ ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းထဲကနေ စုဝေးကွင်းဆီ ထထွက်သွားပါတယ်။ ဆရာမကြီးနောက်ကနေ ကျွန်တော်လည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ပဲ

လိုက်သွားမိတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီး အားလုံးလူစုံသွားတော့ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ပေးသံနဲ့အတူ တစ်ကျောင်းလုံး နိုင်ငံတော်အလံကို ညီညီညာညာ အလေးပြုကြသလို နိုင်ငံတော်သီချင်းကို လည်း စိတ်အားတကြွကဖွယ် သီဆိုကြပါတော့တယ်။ နောက်တော့ မြန်မာ့ ကျောင်းသီချင်းနဲ့ ကျောင်းကောင်စီ သီချင်းကိုလည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တွေက သံပြိုင်သီဆိုကြပြန်တယ်။

စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် သီချင်းတွေသီဆိုပြီးတဲ့အခါ ဆရာမကြီးက အလံတိုင်ရှေ့ထွက်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးပါတယ်။ ပန်းကလေးတွေ လှလှပပ၊ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်ကြဖို့ အမြဲ ရေလောင်းပေါင်းသင် ပေးရသလိုပေါ့။ နံနက် ခင်းဩဝါဒဆိုတာဟာ တကယ်လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စပဲလေ။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို ကျောင်းကောင်စီ သီချင်းထဲ မှာပါတဲ့ သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်လေးချက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး သံပြိုင်ရွတ်ဆို ခိုင်းပြန်ပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့အသံက ဘဝင်္ဂခိုက်မတတ် ဟိန်းပျံ့နေလေ ရဲ့။

‘မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိအတန်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိကျောင်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။

မိမိတိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားမည်။’ တဲ့လေ။

နောက်တော့ စုဝေးပွဲရုပ်သိမ်းသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာလည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လေးချက်ဟာ သံမှို ရိုက်ထား သလို စွဲမြဲသွားပါလေရဲ့။

အဲဒီနောက် ဆရာမကြီးနဲ့ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲကို ပြန်ရောက်လာကြ

တယ်။ အတော်လေးကြာတော့ ရုံးခန်းထဲကို ဆရာမခုနစ်ယောက် ဝင်လာ ပါတော့တယ်။ ဆရာမကြီး မိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့် အဲဒီဆရာမတွေက အလယ်တန်းရဲ့တန်းကြော Dean နဲ့ ဘာသာရပ် ခေါင်းဆောင်တွေမှန်း သိ လိုက်ရပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာသာရပ်ခွဲဝေပေးဖို့ ဆရာမကြီးနဲ့ အဲဒီ ဆရာမ ခုနစ်ယောက် အစည်းအဝေးငယ်လေးလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြလေရဲ့။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ဘာသာပေးပေး သင်ဖို့အဆင် သင့်ပါပဲ။ မသင်နိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်မရှိအောင် ဟိုးအရင် B.Ed တက် ကတည်းက ကို ယုံကိုယ်ကိုယ် ကြိုတင် ဖြည့်ဆည်းထားပြီးသားလေ။ တကယ်တမ်း သူတို့ ပေးတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် သင့်တော်ပါတယ်။ သတ္တမတန်း မြန်မာစာနဲ့ အထွေထွေသိပ္ပံ၊ ပြီးတော့ အဋ္ဌမတန်း အထွေထွေ သိပ္ပံတဲ့။ တန်းခွဲတွေ များတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်နေ့တာ စာသင်ချိန် က ၆ ချိန်ထက်မနည်းပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် ရဲ့ First day of the school မှာ အရာရာကို ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါ တော့တယ်။

နောက်တော့ Dean ဆရာမတွေ ပြန်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းမှာ ဒီနေ့ဒီရက် အလုပ်စတင် ဝင်ရောက်ကြောင်းနဲ့ မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးကို အလုပ်ဝင်ရောက်ကြောင်း အစီရင်ခံစာ ပြန်တင်ဖို့ ရုံး ခန်းထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ စာရေးမ အဆင်သင့် ယူလာ ပေးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေမှာ ဖြည့်သင့်တာတွေ ကိုယ်တိုင်ဖြည့်ပြီး လက်မှတ်တွေ ထိုးရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အတန်းကူးပြောင်းတဲ့ လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်း သံကလည်း တစ်ချိန်ပြီး တစ်ချိန် ကူးပြောင်းနေပါတော့ တယ်။

နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားလွှတ်ခါနီးမှာတော့ အလယ်တန်းပြဆရာ၊

ဆရာမတွေရဲ့ နားနေခန်းဆီ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ တော့ ဆရာမတချို့ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်တွေ ထိုင်စစ်နေကြပုံပဲ။ ကျွန်တော် ရောက်လာတာမြင်တော့ ရုံခန်းထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ Dean ဆရာမက နားနေခန်းထဲက ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်စားပွဲခုံ တစ်လုံးကို Dean ဆရာမက စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ခက်တာက အားလုံး အဆင်ချောနေပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ အားငယ်နေမိတယ်။ အကြောင်းက အခုထိ အမျိုးသားဆရာ အဖော်တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးလို့ပါပဲ။

စိတ်ထဲမှာလည်း ‘ဒီကျောင်းမှာ အမျိုးသားဆရာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းက မရေမရာ စီးမျောနေလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အထင် မှားနေတယ်ဆိုတာကို အတန်းချိန်တစ်ချိန် ထပ်မံပြီးဆုံး သွားချိန်မှာ သိလိုက်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအထင်မှားမှုကို Dean ဆရာမရဲ့ အသံက ရုတ်တရက် ဖြိုခွဲပေးလိုက်တာပါ။

‘ဪ ဆရာစိုး။ အတန်းချိန် ပြီးလာပြီလား။ အတော်ပဲ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မယ်’

ကျွန်တော် နားနေခန်းကို ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ဆရာတစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဆရာက အသား ဖြူဖြူ၊ အရပ်အမောင်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ နှာခေါင်းက မဆိုစလောက် ကြီးနေပုံရပေမဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဝင်လာပုံအရ သဘောမနော ကောင်းမယ့်သူမှန်း သိသာနေပါတယ်။ အဲဒီဆရာ ကျွန်တော့်နား ရောက်လာတော့ Dean ဆရာမက မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

‘ဆရာစိုးရေ၊ ဒီဆရာလေးက ဒီကနေ့မှ အလုပ်စတင်တာ။ B.Ed ဆင်း

အလယ်တန်းပြလေး။ နာမည်က ဦးမျိုးချစ်တဲ့။ အစစအရာရာ ကူညီပေးလိုက်ပါဦး’

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ပြန်မိတ်ဆက်ပေးလေရဲ့။

‘ဆရာလေး၊ ဒီဆရာနာမည်က ဦးစိုးခန့်လင်းတဲ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆရာစိုးလို့ပဲခေါ်တယ်။ ဒီကျောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆရာပေါ့။ အခု ဆရာလေးလည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဆရာစိုး အဖော်ရသွားပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထား ပေးပါ ဆရာ’

နောက်တော့ Dean ဆရာမပေးတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဇယားကိုယူပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဒီကနေ့ ကိုယ့်စာသင်ချိန် ရောက်ရင် စာဝင်သင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး လှမ်းခေါ်တာကြောင့် ရုံးခန်းကို ပြန်လာရပါတယ်။ ကိစ္စကတော့ မြို့နယ်ရုံးသွားရမယ့် ကိစ္စပါပဲ။ ရုံးခန်းရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမကြီးက တန်း ပြောတယ်။

‘ကဲ ဆရာလေးရေ။ မြို့နယ်ရုံးကို အလုပ်ဝင်ကြောင်း အစီရင်ခံစာ သွားပို့ပါဦး။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက ဒီကနေ့ အလုပ်စဝင်တဲ့ ဆရာတို့ အားလုံးကို တစ်ခါတည်း ခေါ်တွေ့မလို့တဲ့။ ပြီးရင် ကျောင်းပြန်မလာနဲ့တော့ နော်။ မနက်ဖြန်မှပဲ ကျောင်းစတက်တော့’တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး’ လို့ပြောပြီး ကျောင်း စောစောဆင်းခဲ့လိုက်တော့တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး ရွာချမယ့်ပုံတော့ မပေါ်သေးပါဘူးလေ။
